

РЕШЕНИЕ

№ 6867

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело №
20221110168525 по описа за 2022 година

**Предявен е осъдителен иск с правно основание по чл.26 ЗОДОВ във вр. с
вр. с чл. 6, § 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и
основните свободи.**

Софийският районен съд е сезиран с искова молба Б. А. К. против
Прокуратурата на Република България.

Ищецът Б. А. К. твърди, че ответникът му е повдигнал обвинение за
извършено престъпление по чл. 202, ал. 2 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 26, ал. 1
НК за извършено присвояване на средства на ООД „Интертрансевро“, чийто
съуправител бил заедно с германския гражданин С върди, че по това производство
бил многократно призоваван и разпитван, докато едва на 29.05.2015 г. бил
привлечен в качеството на обвиняем по посоченото обвинение. На 28.11.2016 г.
СРП внесла обвинителен акт срещу него в съда, като първото по делото съдебно
заседание било проведено на 22.05.2017 г. - по НОХД № . Сочи, че на 12.10.2020
г. била постановена осъдителна присъда срещу него по повдигнатото обвинение,
като мотивите били обявени на 15.03.2021 г. След депозирана жалба от негова
страна, пред СГС било образувано възз г., като с решение от 09.08.2021 г. делото
било върнато на СРС поради процесуално нарушение. Сочи, че на 12.10.2021 г.
съдебното производство било прекратено от СРС пог. на 108 нак. състав поради
изтекла абсолютна погасителна давност за наказателно преследване по
повдигнатото обвинение.

Твърди, че в продължение на почти осем години бил в очакване и
напрежение за призоваване от разследващите, както и в напрежение от това дали
ще бъде привлечен към наказателна отговорност, дали ще му бъде повдигнато
обвинение. В продължение на година и пет месеца очаквал резултата от
разследването. Почти пет години съдебното производство продължило в

дванадесет съдебни заседания, в които районната прокуратура неизменно поддържала обвинението, въпреки данните за провала на дружество „Интеравтотранс“ поради задължения по огромни кредити, изтеглени в Германия от съдружника и съуправител на дружеството, без знание на ищец. Твърди, че в продължение на четиринадесет години живеел непрекъснато в напрежение и тревоги, страдал от безсъние, отпадналост, стенокардни пристъпи, хеморагичен гастрит. Счита, че отговорност за това носи ответникът, който поради неоправдано забавяне на извършените действия му е причинил посочените вреди, поради което претендира да му заплати обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на сумата от 20000 лева. Претендира и законна лихва върху главницата, считано от влизане на решението в законна сила до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски.

Ответникът оспорва иска. Сочи, че не са налице данни актът, с който е прекратено производството да е влязъл в законна сила. Счита, че не се доказват претърпени болки и страдания, които да са в резултат от незаконното обвинение. Счита, че наказателното преследване срещу ищеца е водено в разумен срок, като действията на прокуратурата били ритмични и без забавяне. Счита, че ищецът не доказва да е изчерпана административната процедура съобразно изискването на чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ. Оспорва размера на предявения иск като прекомерно завишен. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен, алтернативно – уважен в значително по-нисък размер от предявения.

След като обсъди събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите, изложени от страните, съдът прима за установено следното от **фактическа и правна страна** следното:

В тежест на ищеца по предявения иск е да докаже, че е страна по твърдяното наказателно производство, по което е налице влязъл в сила акт за прекратяване; че е допуснато забавяне от страна на ответника извън разумния срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията, преценен съобразно фактическа и правна сложност на делото, поведението на компетентните органи и поведението на самия носител на правото; че е изчерпана административната процедура за обезщетение за вреди по реда на глава трета "а" от Закона за съдебната власт, по която няма постигнато споразумение, както и че е претърпял твърдените неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица именно от продължителния срок на разглеждане на производството, предмет на настоящото дело.

При доказване на горното, в тежест на ответника е да установи погасяване на задължението му да репарира причинените вреди.

С приетия доклад по делото, неоспорен от страните, като безспорни и ненуждаещи се от доказване между тях са отделени фактите, че: 1/ на 29.05.2015 г. на ищеца е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 26, ал. 1 НК, въз основа на което е било проведено наказателно производство; 2/ на 12.10.2021 г. съставът при СРС е постановил акт за прекратяване на наказателното производство.

Съгласно чл. 26, ал. 2 ЗОДОВ исковете по ал. 1 се разглеждат по реда на ГПК, като съдът взема предвид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат

значение за правилното решаване на спора.

С посочената разпоредба законодателят въвежда вътрешноправно средство на защита при вреди, претърпени вследствие на нарушение на правото на разглеждане и решаване на съдебните дела в разумен срок съгласно чл. 6, пар. 1 от Европейската конвенцията за защита правата, като предоставя възможност за претендиране от държавата на обезщетение за такива вреди. Тази хипотеза на отговорност на държавата е за действия/бездействия на правозащитните органи, в резултат на които посоченото право е нарушено, като отговорността е обективна.

Следва да се посочи, че законодателят е предвидил възможност за репарирание на причинени вреди вследствие нарушение на правото за разглеждане и решаване на делата в разумен срок както по висящи спорове, така и по вече приключили такива с окончателен съдебен акт. Нормата на чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ предвижда, че гражданите и юридическите лица могат да предявят иск по чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ по приключени производства, само когато е изчерпана административната процедура за обезщетение за вреди по реда на Глава „Трета“, б. „а“ ЗСВ, по която няма постигнато споразумение. Същата обаче визира единствено случаите, при които съответното лице не е претендирало обезщетение по висящо дело, а е заявило претенцията си едва след приключването на производството. В случая е представен отговор, изпратен до ищеца по депозирана от него молба пред Министерство на правосъдието, като видно от същия, между страните не е постигнато съгласие за сключване на споразумение.

Според решението по делото "Х. срещу България" на Европейския съд по правата на човека, разумният характер на продължителността на дадено производство се преценява с оглед обстоятелствата по делото и въз основа на критериите, възприети в неговата юриспруденция, по-специално сложността на делото, поведението на жалбоподателя и компетентните държавни органи, както и значението на спора за заинтересованите лица. Така заложените критерии са прецизирани и от Върховния касационен съд, като според приетото в *Решение от 02.04.2015 г. по гр.д. № 5813/ 2014 г., по описа на ВКС, III ГО*, механизмът, по който се прави извод дали е спазено изискването за разумен срок е следният: първо се установява продължителността на релевантния период и след това се преценява дали този период е разумен. Разумността се оценява с оглед обстоятелствата по делото, като се търси баланс между интересите на лицето възможно най-бързо да получи решение и необходимостта от внимателно проучване и правилно провеждане на производството. При преценката си относно разумността на релевантния период, съдът прилага три критерия: сложност на делото, поведение на жалбоподателя и поведение на компетентните органи. В цитираното решение ВКС се е позовал на практиката на Европейския съд по правата на човека, като е посочил, че от значение за преценката дали е нарушено правото за разглеждане и решаване на делата в разумен срок следва да бъдат отчетни и следните обстоятелства: естеството на фактите, които следва да бъдат установени, броят на обвиняемите и свидетелите, нуждата да се получат документи по делото /включително и от чужбина/, съединяването на делото с други дела, встъпването на други лица в процеса. Посочил е също, че при преценката на поведението на компетентните органи, следва да бъдат отчетени усилията им за ускоряване на производството.

Прокуратурата е процесуалният субституент на държавата при реализиране отговорността по чл. 26 ЗОДОВ. При реализиране на отговорността, предвид

принципа на пълното обезщетение за всички неимуществени вреди в причинна връзка с производството, е без значение в коя фаза на наказателното производство е допуснато забавяне /в този смисъл напр. *Решение № 100 от 8.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2682/2018 г., IV г. о., ГК/*. Принципно е разрешението, че за вредите от забавяне на разглеждането и решаването на дело над разумния срок, дори вредите да са причинени с действия или бездействия на различни държавни органи, отговорното да ги обезщети лице е държавата. Обезщетяват се всички вреди, без оглед кой държавен орган е конституиран като субституент на държавата на страната на ответника по иска /виж *Тълкувателно решение № 5/15.06.2015 г., ОСГК, ВКС, по тълк. д. № 5/2013 г./*. С оглед на горното, следва да се вземе продължителността на цялото наказателно производство – както неговата досъдебна, така и неговата съдебна фаза.

Видно от материалите по приложеното наказателно производство, във връзка с подадени от Себастиан Бартоломеус Михаел Бауер и Мария Атанасова Ангелинова /пълномощник на „Интертрансевро“ ООД/ жалби срещу ищеца Б. К. са образувани две досъдебни производства, продължили впоследствие в едно общо такова. С постановление от 22.03.2007 г. по пр. пр. № 7580/2007 г. по описа на СРП е образувано предварително производство срещу Б. А. К. за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 201, ал. 1 НК /л. 139, т. I ДП/. С постановление за образуване на досъдебно производство от 13.07.2007 г. по пр. пр. № 51834/2006 г. по описа на СРП е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл. 260, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК /л. 1-2 от ДП, т. II/. В първите призовки, изпратени до ищеца Б. А. К., същият е посочен като обвиняем, макар и все още да не е бил привлечен официално в това качество /л. 157 от ДП, т. I/.

Когато наказателното производство е образувано срещу определено лице, а впоследствие производството е прекратено, лицето, срещу което е образувано наказателно производство, търпи вреди от проведеното срещу него наказателно преследване и в случаите, когато производството е прекратено, без да му е повдигнато обвинение /в този смисъл е константната практика на съдилищата, като напр. *решение № 397 от 26.11.2015 г. по гр. дело № 6047 по описа за 2013 г., IV г.о. на ВКС, решение № 341/05.10.2012 г. по гр. дело № 1310/2011 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 353/06.11.2015 г. по гр. дело № 892/2015 г. на IV-то гр. отд. на ВКС*, постановени по реда на чл. 290 ГПК и др./.. Ето защо, моментът на образуване на производство срещу ищеца Б. А. К. за извършено престъпление на 22.03.2007 г., е и моментът, от който последният е възможно да търпи вреди вследствие на воденото наказателно производство.

Видно от материалите по делото, в хода на разследването са извършени множество процесуално-следствени действия – приобщени са множество писмени доказателства, разпитани са много на брой свидетели, изготвени са няколко съдебно-оценителни и счетоводни експертизи.

Ищецът е давал неколkokратно обяснения в производството, преди да бъде привлечен в качеството си на обвиняем /така напр. на 21.02.2007 г. и на 01.03.2007 г. – л. 62 и л. 71 от ДП, т. II/. Същият е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 1, вр. ал. 1, пр. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК с постановление от 29.06.2015 г., което му е предявено на 02.09.2015 г., на която дата е и разпитан в качеството на обвиняем, като му е взета мярка за неотклонение „Подписка“ /л. 255 – 256 от ДП, т. III/. С постановление от 22.03.2016 г. ищецът е

привлечен повторно като обвиняем за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1 НК, като същото му е предявено на 11.04.2016 г., на която дата е и разпитан в качеството на обвиняем /л. 277-278 от ДП, т. III/. Налице е и трето привлечение на ищеца в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1 НК с постановление от 18.10.2016 г., което му е предявено на 31.10.2016 г., на която дата К. е и разпитан в качеството на обвиняем /л. 293 – 294 от ДП, т. III/.

Обвинителният акт срещу ищеца е внесен в Софийски районен съд на 30.11.2016 г., като е образувано НОХД № 20897/2016 г., по което са извършени редица действия по събиране на доказателства – допуснати са съдебно-счетоводни експертизи, разпитани са свидетели, изискани са справки различни от държавни органи, проведени са 11 открити съдебни заседания. Производството по делото е приключило с присъда от 12.10.2020 г., мотивите към която са обявени на 15.03.2021 г.

С въззивна жалба от ищеца Б. К. срещу постановената присъда, на 16.10.2020 г. е образуваног. Въззивната жалба е допълнена с мотиви на 29.03.2021 г., вследствие на което въззивната инстанция, с определение от 03.06.2021 г., е насрочила открито съдебно заседание за 02.07.2021 г., на която дата същото е проведено. С решение № 97 от 09.08.2021 г. първоинстанционната присъда е отменена, като делото е върнато на СРС за ново разглеждане от друг състав на СРС.

На 16.08.2021 г. пред СРС е образувано НОХД № по което с разпореждане от 20.08.2021 г. е насрочено разпоредително заседание за 12.10.2021 г., в което производството по делото е прекратено поради изтекъл период на абсолютна погасителна давност.

Наказателното производство се отличава с фактическа сложност на разследването и извършването на множество процесуално-следствени действия и събиране на доказателства. Същевременно обаче, видно от материалите в досъдебната фаза, производството е била спирано общо 5 пъти за срок от общо около две години. Периодът на спиране е част от продължителността на наказателното производство. Периодите от време, през които наказателното производство е спряно, както и тези периоди от време, през които не са извършвани съдопроизводствени действия, не се отразяват на съществуването на висящото наказателно производство и поради това не следва да бъдат изключвани от общата му продължителност, като обстоятелство от значение за определяне на наличието и вида на претърпените вреди и съответно на размера на обезщетението за тях. Времето, през което е останало спряно досъдебното производство до установяване и издирване на извършителя на престъплението от органите на МВР, се включва в продължителността на релевантния период на производството, като обстоятелство от значение за преценката за разумен срок - чл. 26, ал. 2 ЗОДОВ, и при основателност на иска, държавата следва да бъде осъдена чрез представляващия я процесуален субституент - Прокуратурата, за вредите от осъществено забавяне, доколкото прокурорът е ръководно-решаващият орган в хода на предварителното производство /в този смисъл е напр. постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 161 от 15.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 105/2020 г., III г. о., ГК/.

Извършваните в досъдебната фаза действия по разследване са били сравнително ритмични, но се наблюдават и неколнократни забавяния за по-

продължителен период от време между тях. Така напр. са налице множество депозирани заключителни постановления с мнения за прекратяване на наказателното производство от дознател, след всяко от което е налице известно забавяне до предприемане на последващо действие от наблюдаващия прокурор. Обичайно се касае за период от около 2 седмици, но се наблюдават и по-дълги периоди /напр. период от около 4 месеца след депозирано заключение с мнение за прекратяване на 30.09.2008 г. и протокол за разпит на свидетел по телефон, съставен на 21.01.2009 г. – л. 63-64 от ДП, т. III/. Видно от данните по делото, в досъдебната фаза на производството са правени многобройни искания за продължаване на установените в НПК срокове за провеждане на разследване.

С постановление на СРП от 18.06.2012 г. ДП било прекратено, като с определение от 14.01.2013 г. по ЧНД № 22812/2012 г. по описа на СРС постановлението за прекратяване било отменено, а делото върнато на СРП, което довело до забавяне на производството със срок от около половин година.

В съдебната фаза на наказателното производство следва да се отчете, че също е налице сравнително ритмично движение на делото, но прави впечатление, че отлагането и насрочването на последващи открити съдебни заседания в 4 от случаите е довело до последващото му неоснователно забавяне, тъй като заседанията са отложени за срок от поне 5 месеца /така напр. в откритото съдебно заседание от 22.05.2017 г. съдът е констатирал, че не са определени съдебни заседатели и е отложил разглеждането му за срок след 5 месеца – на 23.10.2017 г.; проведеното на 28.05.2017 г. е отложено за срок след 5 месеца – на 22.10.2018 г.; делото е отложено за разглеждане на 12.03.2020 г., на която дата заседание не е проведено заради епидемичната обстановка в страната и същото е пренасрочено с определение от 08.07.2020 г. за разглеждане в открито съдебно заседание на 24.08.2020 г., което допринася за забавяне на производството със срок от 10 месеца, като за част от периода пречката е обективна, а именно обявената епидемична обстановка в страната/. Мотивите към присъдата по НОХД 20897/2016 г. по описа на СРС са обявени 5 месеца след произнесената присъда, което допълнително е допринесло за неоправданото забавяне на производството.

Образуваното ВНОХД 1760/2021 г. по описа на СГС, както и последващо образуваното НОХД № 11757/2021 г. по описа на СРС се характеризират с ритмично движение на делата, без да са допринесли неоснователно за общото забавяне на производството поради бездействие на правоохранителните органи.

По иска с правно основание чл. 26 ЗОДОВ съдът установява осъществяването на отделните забавяния и причината, която ги е предизвикала, доколкото държавата не отговаря за забавянията, дължащи се на поведението претендиращата обезщетение страна. Така следва да се отчете, че ищецът е проявил процесуална активност и е обжалвал актове, които са препятствали движението на делото. С жалба от 25.04.2016 г. същият е обжалвал постановлението за привличане като обвиняем, като същата е оставена без уважение от прокурор при СРП с постановление от 27.04.2016 г. /л. 286-288 от ДП, т. III/. Ищецът е обжалвал отказа пред горестоящата прокуратура с жалба от 10.06.2016 г., като с постановление на СГП от 24.06.2016 г. постановлението на СРП било потвърдено /л. 282 – 285 от ДП, т. III/. С обжалването, ищецът е допринесъл за общо забавяне на наказателното производство със срок от около 2 месеца.

Следва да се посочи, че макар в наказателното производство да са извършени

множество процесуалните действия в срок, то изтеклият срок от образуването на наказателното производство /първото действие срещу ищеца е от 22.03.2007 г./ до постановяването на определението за прекратяване на производството поради изтекла абсолютна давност /на 12.10.2021 г./ е достатъчно дълъг, за да се приеме, че наказателното производство не е приключило в разумен срок. Самият факт, че същото е прекратено поради изтекла абсолютна давност за престъплението, в което е обвинен ищецът, сам по себе си сочи на продължителност, която е извън рамките на разумния срок за водене на наказателно преследване.

Многократно в практиката си ЕСПЧ е посочвал, че прекратяването на производството с връщане на делото на прокуратурата, което в случая е налице, бавения в хода на делото /допуснати поради невръчване на обвинителен акт и заради събиране на поискани доказателства/, както и големи интервали от време между насрочването на отделни заседания по делото и до изготвяне на съдебния акт, които в случая също са налице, съставляват причини за забавяне на делото по вина на властите /в този смисъл и *Решение № 66 от 2.04.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5813/2014 г., III г. о., ГК*, постановено по реда на чл. 290 ГПК/.

Съдът намира, че прекомерната обща продължителност на производството се дължи основно на обстоятелства, които са свързани с осъществяваната от съда правораздавателна дейност и с поведението на длъжностните лица от прокуратурата. Налице е известно забавяне, което се дължи и на особени обстоятелства, които не са свързани с осъществяваната от съда правораздавателна дейност /отлагане на открито съдебно заседание поради обявена в страната епидемична обстановка/ и депозиране на неоснователна жалба от ищеца срещу постановлението за привличането му в качеството на обвиняем.

Периодът на наказателно преследване от около 14 години и няколко месеца, преценен с оглед търсения баланс между интересите на обвиненото лице възможно най-бързо да бъде прекратена несигурността, в която се намира, предвид повдигнатото му обвинение, и необходимостта от провеждане на наказателното производство с внимателно проучване на фактите и доказателствата, е прекомерен и не покрива стандартите на изискването на чл. 6 § 1 от ЕКПЧ за разумен срок.

По време на наказателното производство се установи, че по отношение на ищеца в досъдебното производство е била взета най-леката мярка за неотклонение – „Подписка”, налагаща най-малкото ограничение на личността. Съгласно чл. 60 НПК подписката се състои в поемане на задължение от обвиняемия, че няма да напуска местоживеенето си без разрешение на съответния орган.

Установи се от събраните гласни доказателствени средства, че продължителността на наказателното производство се е отразила изключително неблагоприятно на ищеца. В този смисъл са събраните по делото гласни доказателствени средства чрез разпита на двама свидетели – негов приятел Людмил Николов Вапцаров и съпругата му Йорданка Кирилова К.а. И двамата свидетели сочат, че ищецът е мислил непрестанно за наказателното производство, искал да се консултира с психиатър, отразило се негативно на съня му, бил уволнен от работа, като не могъл да се задържи на друга такава; бил много стресиран, като това се отразило както на физическото, така и на психическото му здраве, имал исхемична болест на сърцето, като приемал лекарства за кръвно. Съпругата му сочи допълнително, че престанал да се храни редовно, отслабнал доста, приемал лекарства, за да може да заспи нощем. Съдът кредитира

показанията на свидетелите, като счита същите за пълни, обективни и непротиворечиви, като отчита вероятната заинтересованост на свидетелката К.а от изхода на делото по смисъла на чл. 172 ГПК.

На следващо място следва да се посочи, че служебно известната на съда е високата натовареност на Софийска районна прокуратура и Софийски районен съд, която съобразно практиката на ЕСПЧ може да се взема предвид като извинителен критерий, когато държавата, в лицето на компетентните органи е предприела мерки за отстраняване на проблема с натовареността на съдилищата (*Шееле срещу Люксембург*, № 41761/98, 17.май.2001 г., пар.29, *Юнион Алиментария Сандерс С.А с/у Испания*, № 11681/85, 07.07.1989 г., Серия А, № 157, §§ 38 - 42), поради което представлява обстоятелство, което следва да се отчете при определяне размера на обезщетение.

Същевременно следва да се обърне внимание и на личността на ищеца. Видно от данните по делото /справка за съдимост – л. 28/, Б. А. К. е бил осъждан за извършено престъпление с решение на РС Прага № 5т 260/69 г. от 09.02.70 г. по НОХД, с наказание лишаване от свобода за 2 месеца, изтърпяването на което било отложено за срок от 7 месеца. Фактът, че се установи по отношение на ищеца да е водено друго наказателно производство, да е бил привлечан като обвиняем за извършено престъпление, да е бил осъждан за него, включително и с наказание лишаване от свобода, представлява обстоятелства, което предполага, че ищецът се е явявал пред съда и органите на досъдебно производство. Може да се направи извод, че претърпените неимуществени вреди от последващо водено наказателно производство срещу него, каквото е настоящото, е с по-нисък интензитет от тези, които би преживяло лице, привлечено за първи път като обвиняем за извършено престъпление. Ищецът не за първи път е търпял негативните емоции, породени от това да бъде посочен като автор на престъпление.

С оглед на установените със свидетелските показания неимуществени вреди, претърпени от ищеца, които са пряка последица от неразумно бавните действия на правозащитните органи, съобразявайки продължителността на преживените негативни емоции от ищеца и степента на засягане на начина му на живот и негативните последици в ежедневието му, отражението върху общото му физическо и психическо здравословно състояние, настъпилата промяна в трудовата му ангажираност, взетата мярка за неотклонение „Подписка“, макар и в най-ниска степен да ограничава личността на ищеца, обуславя определяне на обезщетението в размер на сумата от 15000 лв. Безспорно изпитаните и следващите се емоционални страдания и негативни чувства от факта на обвинението, преживените стрес и притеснения в продължителен период от време, довели до безпокойство и притеснение, несигурност от изхода на делото и страха от евентуално осъждане по повдигнатото обвинение следва да бъдат овъзмездени. Същото обаче трябва да бъде преценено според общоприетия критерий за справедливост и на база анализа на събраните доказателства. Следва да се посочи, че процесният период, за който ищецът претендира обезщетяване на неимуществените вреди и който е приет с доклада по делото е считано от 13.07.2007 г. до 12.10.2021 г. /период от около 14 г. и 3 м./. Съобразявайки горепосочените обстоятелства и отчитайки икономическия стандарт в страната съдът приема, че обезщетение в размер 15 000 лв. е справедливо за понесените от ищеца вреди. В този размер искът е основателен и следва да бъде уважен със законната лихва от влизане на решението в законна сила /от който момент се

претендира от ищеца/, а за разликата до пълния предявен размер – да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право за присъждане на разноски в полза на ищеца. Същият е представил списък на разноски по чл. 80 ГПК, в който е отразено, че претендира сумата от 5000 лева адв. възнаграждение. Видно от представения договор за правна защита и съдействие обаче, платената сума е в размер на 500 лева, като за остатъкът е посочено – до приключване на делото. До приключване на устните състезание по делото обаче не е представено доказателство за платения остатък от договореното възнаграждение, поради което при отговорността за разноски следва да се изходи от доказателствата за платения размер. Платеният размер от 500 лева не надхвърля предвидения минимален такъв, поради което възражението за прекомерност на ответника е неоснователно. С оглед изхода на делото в поза на ищеца следва да се присъди сумата от 375 лева, пропорционално на уважената част от иска.

Мотивиран от горното и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: град София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на Б. А. К., ЕГН: ***** сумите, както следва:

- **15000,00** лева на основание чл. 26 ЗОДОВ във вр. с вр. с чл. 6, § 1 от ЕКПЧ, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие нарушение на правото на разглеждане в разумен срок на наказателно производство по пр. преписка № г. по описа на СРП, обединена с пр. пр.. по описа на СРП, ведно със законната лихва от влизане на решението в законна сила до окончателното погасяване на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 20000,00 лева като неоснователен;

- **375,00 лева** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, представляваща разноски по делото, пропорционално на уважената част от предявения иск.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____